

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXI. — Wydana i rozesłana dnia 5. kwietnia 1918.

Treść: (A² 128 i 129.) 128. Ustawa o uznaniu śmierci osób zaginionych w obecnej wojnie. — 129. Ustawa, w sprawie zmian ustawy z dnia 16. lutego 1883 o postępowaniu, dotyczącej uznania i dowodzenia śmierci.

128.

Ustawa z dnia 31. marca 1918

o uznaniu śmierci osób zaginionych w obecnej wojnie.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

(1) Osoby, należące do siły zbrojnej Monarchii austriacko-węgierskiej lub państwa z nią sprzymierzonego albo zaprzyjaźnionego, które zaginęły jako uczestnicy w obecnej wojnie, mogą być uznane za zmarłe nie tylko, gdy zachodzą wymogi § 24. pow. ks. ust. cyw., lecz także wówczas, jeżeli od ostatniej wiadomości o ich życiu upłynęło dwa lata, a z tego co najmniej rok od dnia, który będzie oznaczony w drodze rozporządzenia.

(2) To samo odnosi się do osób zaginionych, które nie należąc do siły zbrojnej znajdowały się przy niej w polu albo towarzyszyły jej lub dostały się w moc nieprzyjaciela albo w ostatnim czasie znajdowały się w miejscowości obszaru wojennego, w której miały wówczas miejsce szczególne wydarzenia wojenne (potyczka, wysadzenia w powietrze, ostrzeliwanie, rzucanie bomb, wypadek okrętowy, eksplozja itp.).

(3) Uznanie śmierci osoby, której majątek zajęto celem zabezpieczenia roszczenia państwa o zwrot szkody z powodu zdrady wojennej, może być orzeczone tylko wtedy, gdy zachodzą wymogi § 24. pow. ks. ust. cyw.

§ 2.

(1) Prośbę o uznanie śmierci w myśl § 1., ustęp 1. i 2., można wnieść już po upływie roku od nadejścia ostatniej wiadomości o życiu zaginionego.

(2) Edykt nie może być wydany przed dniem, oznaczonym w drodze rozporządzenia (§ 1., ustęp 1.).

(3) Jeżeli w chwili wydawania edyktu upłynęły już terminy, oznaczone w § 1., ustęp 1., to termin edyktalny należy oznaczyć na sześć miesięcy, a w innych przypadkach na rok i to tak, by termin ten nie skończył się przed upływem terminów, oznaczonych w § 1., ustęp 1.

§ 3.

Bez ujmy dla osobnych postanowień § 2. obowiązują przy uznaniu śmierci osób zaginionych w obecnej wojnie przepisy ustawy z dnia 16. lutego 1883, Dz. u. p. Nr. 20, o postępowaniu dotyczącym uznania i dowodzenia śmierci.

§ 4.

(1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie piętnastego dnia po dniu ogłoszenia.

(2) Wykonanie jej poruczam Mojemu Ministrowi sprawiedliwości.

Baden, dnia 31. marca 1918.

Karol wkr.

Seidler wkr.

Schauer wkr.

129.

Ustawa z dnia 31. marca 1918,

w sprawie zmian ustawy z dnia 16. lutego 1883, Dz. u. p. Nr. 20 o postępowaniu, tyczącem się uznania i dowodzenia śmierci.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

Ustawę z dnia 16. lutego 1883, Dz. u. p. Nr. 20, o postępowaniu tyczącem się uznania i dowodzenia śmierci zmienia się w sposób następujący:

§ 1.

Do § 1. ustawy należy dodać jako drugi ustęp:

Przeprowadzanie rozprawy i wydawanie rozstrzygnięcia należy do wyznaczonego w tym celu przez naczelnika trybunału członka sądu jako sędziego samoistnego.

§ 2.

§ 6. ustawy opiewać będzie:

Gdy wniesiono prośbę o uznanie śmierci, sąd winien ustanowić kuratora do zastępowania nieobecnego w postępowaniu; sąd może jednak tego zaniechać, jeżeli stosownie do okoliczności zbytecznym jest w danym przypadku zastępowanie nieobecnego w postępowaniu.

* Obowiązkiem kuratora jest w szczególności czynienie poszukiwań odpowiednich celem odnalezienia nieobecnego.

§ 3.

§ 7. ustawy opiewać będzie:

Jeżeli sąd uważa, że wymogi ustawowe do uznania śmierci wykazano w sposób wystarczający do wdrożenia dalszego postępowania, to ma wezwać o udzielenie wiadomości o nieobecnym sądowi lub kuratorowi, jeżeli takiego ustanowiono, zapomocą edyktu, w którym podać należy istotne okoliczności poszczególnego przypadku.

Zarazem należy ogłosić, że rozstrzygnięcie prośby o uznanie śmierci nastąpi po upływie roku. Termin ten należy jednak w przypadku, określonym w § 5., ustęp 2. przedłużyć aż do upływu czasu kresu oznaczonego w § 24., l. 2 i 3. pow. ks. ust. cyw.

Edykt należy przybić na tablicy sądowej i umieścić raz w dzienniku, przeznaczonym na obwieszczenia urzędowe. Sąd może zarządzić, by edykt ogłoszono także w innych dziennikach i obwieszczono w pewnych oznaczonych miejscowościach w sposób także praktykowany, tudzież, by edykt ogłoszono kilkakrotnie.

Dzień, w którym termin edyktalny się kończy, należy podać w edykanie i tak go oznaczyć, by od umieszczenia edyktu w dzienniku urzędowym musiał upłynąć conajmniej rok.

Przy uznaniu śmierci w myśl § 1. ustawy z dnia dzisiejszego o uznaniu śmierci osób zaginionych w obecnej wojnie obowiązują osobne postanowienia § 2. wspomnianej ustawy, odbiegające od przepisów ustępów 2. i 4.

§ 4.

§ 9., ustęp 2., ustawy opiewać będzie:

Sąd ma w tym przypadku ustanowić obrońcę węzła małżeńskiego. Może nim być także ustanowiony w myśl § 6. kurator nieobecnego.

§ 5.

§ 10., ustęp 2. ustawy opiewać będzie:

Do postępowania stosują się postanowienia § 1., ustęp 2., i §§ 2. do 4.

§ 10., ustęp 4., ustawy opiewać będzie:

Równocześnie z wydaniem edyktu winien sąd ustanowić kuratora; sąd może jednak tego zaniechać, jeżeli stosownie do zachodzących okoliczności zbytecznym jest w danym przypadku zastępowanie nieobecnego w postępowaniu.

§ 6.

Po § 10. ustawy należy wstawić:

Uchylenie i sprostowanie uznania i dowodzenia śmierci.

§ 10. a.

Jeżeli nieobecny żyje jeszcze po uznaniu śmierci lub jeżeli zmarł w innym dniu niż w domniemanym dniu śmierci, wymienionym w uznaniu śmierci (§ 8.), to uznany za zmarłego lub każdy, kto ma prawny interes w uchyleniu lub sprostowaniu uznania śmierci, następnie w interesie publicznym prokuratora skarbu może przedstawić w sądzie, który orzekł w pierwszej instancji uznanie śmierci, wniosek o uchylenie lub sprostowanie uznania śmierci.

Sąd (§ 1., ustęp 2.) rozstrzyga o wniosku uchwałą, przestrzegając przepisów §§ 2. i 3.

Uchylenie lub sprostowanie uznania śmierci jest skutecznem dla wszystkich interesowanych i przeciw nim.

§ 10 b.

Jeżeli uznany za zmarłego stanie w sądzie osobiście i zażąda uchylenia uznania śmierci, to o ile identyczność wnioskodawcy z osobą, uznaną za zmarłą, jest stwierdzona ponad wszelką wątpliwość, winien sąd bez dalszego postępowania orzec uchylenie uznania śmierci.

W bezpośredniej łączności z tem należy za pośrednictwem sądu właściwego dla postępowania spadkowego zarządzić w postępowaniu niespornem wprowadzenie wnioskodawcy z powrotem w posiadanie majątku objętego przez inne osoby na

podstawie uznania śmierci, a to z uwzględnieniem przepisu § 2., l. 7, patentu z dnia 9. sierpnia 1854, Dz. u. p. Nr. 208.

Podobnie ma sąd zarządzić, by ustanowiona ewentualnie opieka dla dzieci osoby uznanej za zmarłą została uchylona i aby tejże osobie przywrócono władzę ojcowską.

§ 10. c.

Postanowienia §§ 10. a i 10 b. należy stosować odpowiednio wtedy, gdy nieobecny po wydaniu rozstrzygnięcia, którem uznano dowód jego śmierci za przeprowadzony, jeszcze żyje, lub gdy zmarł w innym dniu niż w dniu, który w myśl rozstrzygnięcia ma być uważany za dzień śmierci (§ 10.).

Artykuł II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie piętnastego dnia po dniu ogłoszenia.

Stosuje się ona także do postępowania, które już było wdrożone w tym dniu. Uchylenie lub sprostowanie uznania śmierci lub dowodzenia śmierci w myśl artykułu I., § 6., jest dopuszczalne nawet wtedy, gdy uznanie śmierci lub rozstrzygnięcie co do dowodu śmierci było już w tym dniu prawomocne.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi sprawiedliwości.

Baden, dnia 31. marca 1918.

Karol włr.

Seidler włr.

Schauer włr.

